

foreflaa udstemt. Man har ikke ment, at der var nogen Anledning til at forbyde unge Mennesker at gaa paa Jagt, efter som Lovforslaget under Straffene indeholder Bestemmelser om, hvorledes man har dermed at forholde sig, nemlig at de mindreaarige bør staa under deres Værgers Ophyn, derom er der jo Bestemmelser i § 35 i Forstrifterne om Straf og Paataale, og for Fattiglemmers Vedkommende har man ikke fundet nogen Anledning til at opretholde denne Bestemmelse, og man har derfor foreslaaet, at hele Bestemmelsen skal udgaa. Men i Stedet derfor har man foreslaaet at indsætte en ny Paragraf, som kommer til at lyde saaledes: „Lovens Bestemmelser komme ikke til Anvendelse paa den saakaldte Marsvinsjagt“. Enten man nu vil kalde det Fiskeri eller Jagt, har man imidlertid ment, at det vilde være hensigtsmæssigt at optage en Bestemmelse, som siger, at Marsvinsjagt gaar ikke ind under denne Lov, og man har da fundet, at her var det rette Sted til at sætte en saadan Bestemmelse ind. — Dernæst komme vi til en anden Paragraf, nemlig § 16, hvor et Flertal har ønsket at udstemme denne Paragraf. Der er et Mindretal, hvortil jeg har den Ære at høre, som har villet beholde Paragraffen, og da dette Spørgsmaal vil komme for, vil det vel være lige saa rigtigt, at jeg her begrunder Mindretallets Stilling. Der er Tale om en Fredning for Fuglekøjerne her i Landet. Det eneste Sted, hvor der nu findes Fuglekøjer, er Fano, og Folk paa Fano have da selv ønsket at faa en Fredning af deres Fuglekøjer, idet det har vist sig, at Jægere ville kunne forhindre Fangsten af Vænder. Det forholder sig med disse Fuglekøjer saaledes, at det er en temmelig stor Bekostning at anlægge og vedligeholde disse Fuglekøjer; der er blevet nævnt 30—40,000 Kr. Her er altsaa et af de faa Tilfælde, hvor Sagten ikke blot er en Fornøjelse, men hvor den virkelig er til Nytte; thi nogen videre Fornøjelse er der jo ikke ved denne Fangst med Vokkender, det gaar til paa den Maade, at man opstiller Net, og saa falde Netkene over Fuglene, og saa tager man dem, man vil have, og slaar dem ihjel. Naar der derimod er anført, at det er et Mæssemyrderi, saa kan jeg for mit Vedkommende ikke se det; det forekommer mig, at paa den Maade kunde man lige saa godt kalde Svineslagteri for Mæssemyrderi og ogsaa Fiskeri med Garn; men det forekommer mig ikke, at man er berettiget dertil; men derimod synes det mig, at der er Grund til at give de vedkommende Folk der Net til en

begrænset Fredning. De Dyr, som fanges der, ere Vænder, nemlig Krikænder, som ikke yngler her i Landet, men komme hertil. Naar der saa udenfor paa Havet ligger en Mand og skyder, vil han forhindre Vænderne i at søge derind, og derimod har man søgt en Beskyttelse. I Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget i Landstinget, har man søgt at give Beskyttelse baade paa Sø- og Land- siden, dog er det noget begrænset, idet Indenrigsministeren kan give Tilladelse, men der er en Begrænsning derfor. Med Hensyn til Fano lader det ikke til, at man behøver at gøre nogen Begrænsning, hvad Landsiden angaar, og det skal jeg straks gøre en Bemærkning om, idet jeg henviser til de Bilag, som følge med Ændringsforslagene. Det fremgaar af Bilaget 4, at Den Fano ikke er udfisktet eller matriculeret, og at alle Folk ere enige om, hvorledes man der vil forholde sig med Jagten paa Landjorden. Der er altsaa kun Tale om Jagten paa Søen. Lovforslaget vil der give en vis Beskyttelse, og i Bilag 5 vil man se, at en saadan Beskyttelse er allerede tilstaaet af Christian VII 1766 og 1789 for Fuglekøjer beliggende i Slesvig, og denne Beskyttelse er stadfæstet af de ny Magthavere i Slesvig. Det vil af Bilag 5, Side 15, kunne ses, nederst paa Siden, at der er en Bøgestraf af 10 Thaler for den, der skyder eller gør Støj i Tiden fra 1ste Juli til ultimo December hvert Aar i en Omkreds af $\frac{1}{2}$ Mil omkring de paa Føhr og Amrom anlagte Fuglekøjer, ligesom ogsaa for den, der uberettiget betræder Køjerne. Det forekommer mig derfor at ville være ubilligt ikke at give de Folk, som ligge paa denne Side af Grænsen, en Beskyttelse, som svarer til, hvad de have paa den anden Side; men da det som sagt er et Mindretal, jeg har den Ære at repræsentere, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa nu, men jeg kan maaske senere, efter at jeg har hørt, hvad Flertallet har at sige derom, komme tilbage dertil; jeg har blot allerede nu villet gøre opmærksom herpaa. Jeg gør tillige opmærksom paa, at disse Bestemmelser om Fredning af Slesvigiske Fuglekøjer var det ikke muligt at skaffe før den sidste Dag. Udvalget holdt Møde, og det var dog ogsaa muligt, at enkelte af Udvalgets Medlemmer havde forandret deres Anskuelse, hvis de før havde været bekendte dermed. Jeg skal kun henlede det høje Ting's Opmærksomhed derpaa, for at de ærede Medlemmer kunne danne sig en begrundet Mening derom.

Derefter gaar jeg over til Kapitel II om Fredning og Forbud. Der er Udvalget enig om det allermeste, men har gjort nogle Redaktionsændringer. Der var nogle Ste-